

Fodor's Causal Argument and Unwarranted Supervenience Assumption; Examining Egan's Argument

Abbas Mahdavi

Assistant Professor, University of Religions and Denominations, Qom, Iran. E-mail: a.mahdavi@urd.ac.ir

Article Info

Article type:
Research Article

Article history:

Received 06 October 2023
Received in revised form 07 May 2024
Accepted 17 July 2024
Published online 21 March 2025

Keywords:

Individualism, Anti-Individualism, Causal Power, Supervenience, Jerry Fodor, Frances Egan

ABSTRACT

In this essay, I examine Fodor's argument in favor of psychological individualism and Egan's response. According to Fodor's causal argument, every scientific theory individualizes states or identities according to their causal powers. Therefore, Common sense intentional psychology should individualize the states according to the narrow content. Fodor offers two counter-examples to the above argument. According to the second counter-example (2), the anti-individualist claims that since the behavior of twins is distinct in type, their mental states must also be distinct in type, and according to the causal powers of the distinct mental states of type, they are not identical. Fodor gives two responses to the second counter-example. According to (2a), Fodor wants to prove that we should not consider the behavior of twins as different. As a result, the mental states of twins are not distinct. In response to (2a), Egan claims that Fodor's argument is based on the assumption that behavioral types supervene on brain types. According to (2b), Fodor makes two similar arguments by likening "anti-individualist psychology" to "H and T particle theory." One is to distinguish a type of Oscar's mental state from his twin; The second is to distinguish between H-particles and T-particles. In response to (2b), Egan claims that Fodor presupposes an unwarranted supervenience assumption in both arguments without providing an argument for it. Finally, I conclude that if Fodor has no good argument for the doctrine of the supervenience, then he has no reason to distinguish between extensive contents and other relative properties.

Cite this article: Mahdavi, A. (2025). Fodor's Causal Argument and Unwarranted Supervenience Assumption; Examining Egan's Argument. *Journal of Philosophical Investigations*, 19 (50), 119-134. <https://doi.org/10.22034/jpiut.2024.58736.3612>

© The Author(s).

Publisher: University of Tabriz.

Extended Abstract

The main idea of Fodor's causal argument is to show that differences in the broad content of Oscar's and Oscar's twin thoughts (or differences in the relational properties of the twins' psychological states) cannot cause differences in their causal powers. In other words, the differences in the broad content of the mental states of twins are not the differences in their causal powers. Therefore, these differences are not involved in the goals of psychological explanation; they are not involved in the taxonomy of scientific psychology.

Fodor offers two anti-individualist Counterexamples to the above argument. According to the second Counterexample, the anti-individualist claims that since the behavior of twins are distinct in type, their mental states must also be distinct in type, and accordingly, the causal powers of mental states that are typically distinct are not identical.

Fodor gives two answers to the example of the second violation. According to Egan, Fodor's responses to the second Counterexample are based on an unwarranted supervenience assumption. According to Fodor, based on the supervenience thesis, the only mechanisms that realize psychological laws are neurological mechanisms, and neurological properties supervene on local microstructure. As a result, the psychological properties also supervene on the local microstructure. Therefore, If the claim of supervenience of causal powers on the local microstructure (internal features) is true, then you cannot have a causal effect on the causal powers of a person's mental states without having a causal effect on his physiology. That is, the claim of supervenience of causal powers on the local microstructure means that no change occurs in the causal powers of people's mental states unless there has been a change in the causal powers of their brain states.

Egan rejects the "absolute local supervenience of causal powers." He claims that the intelligibility of mental causation does not require that mental states supervene on the local microstructure, but requires that mental states be physically realizable as brain states. In general, Supervenience is a relation between *types*, while causation is a relation between state/event *tokens*. For mental causation to be possible, there must be a mechanism that links *tokens* of mental states to the type of mental states that have *tokens* of behavioral states. Fodor did not provide any convincing evidence for the idea that mental states individuated through wide content cannot be physically realized as brain states. Thus, non-locally supervenient (on local microstructure) can exemplify causal law and be involved in scientific taxonomy. (Egan, 1991: 190)

In order to show the unwarrantedness of the supervenience thesis, I argued, inspired by Burge, that I agree with Fodor that the real world was constructed in such a way that events in the external world, only through affecting one's body (one's nervous system), affect one's mental events, And that nothing (not even mental events) has a causal effect on a person's behavior except by affecting the local states of the person's body (locality of causation). But I do not agree with Fodor that any difference in the typology of mental states or behavior must have a similar difference in the typology of neural states; Because typology in psychology is different from typology in neurology. If the typology in psychology is different from the typology in neurology, then the types of psychological states do not supervene the types of neurological states. In fact, from the necessary

dependence of psychological causation on neural causation and the continuity of causation at the nerve level, one cannot jump to the local supervenience of psychological type on neural types. So local causality does not imply local supervenience (thus, Fodor's assumption is false). In the same way, from the necessary dependence of psychological causation on neural causation and the continuity of causation at the level of the nerve, one cannot jump to the local individuation of the psychological type through neural types. Therefore, local causation does not require local individuation. (Burge, 1989: 320) According to Burge, one may accept both the principle that distant events (mediated causes) can have local effects only through a chain of intermediate causes, and the principle that the local behavior of the system is determined through its internal structure and is affected by local causes, without agreeing that the type of mental events and states should be individuated based on their local causes and effects (causal relations) or non-contextually. Rather, agree that the pattern of individuation is still dependent on contextual realities. Therefore, the type of psychological states should not be individuated in a non-contextual or local way; That is, they should not be supervened by the type of neurological states. Therefore, we discard the "absolute local supervenience of causal powers." (Van Gulik, 1989: 154)

So, inspired by Burge and Egan, what follows is coherent (whether true or not): (1) neurological properties supervene on local microstructure; (2) psychological laws are realized by neurological mechanisms; (3) neither properties that are represented by psychological laws are supervened on neurological properties; nor exemplifications of psychological property supervene on exemplifications of neurological property.

If Fodor replies that only mental causal powers supervene on internal properties (not absolute causal powers), then he needs a special reason to distinguish between mental causal powers and other (non-mental) causal powers. Finally, if Fodor has no good argument for the supervenience of psychological causal powers on local microstructure, then he has no reason to distinguish between wide contents (or relational psychological properties) and other relational properties in terms of their involvement in scientific taxonomy.

استدلال علی فودور و پیش‌فرض ناموجه ترتب؛ بررسی استدلال ایگن

عباس مهدوی

استادیار، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران. رایانامه: a.mahdavi@urd.ac.ir

اطلاعات مقاله	چکیده
نوع مقاله: مقاله پژوهشی تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۰۷/۱۴ تاریخ بازنگری: ۱۴۰۳/۰۲/۱۸ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۴/۲۷ تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۰۱/۰۱ کلیدواژه‌ها: تفردگرایی، ضدتفردگرایی، نیروی علی، ترتب، جری فودور، فرنسس ایگن	در این مقاله، استدلال فودور به نفع تفردگرایی روان‌شناختی و واکنش ایگن را بررسی می‌کنم. طبق استدلال علی فودور روان‌شناسی التفاتی فهم‌عرفی، حالات ذهنی را با توجه به محتوای وسیع متفرد می‌سازد. تفاوت در محتوای وسیع برای تفاوت در نیروهای علی کافی نیست. بنابراین، روان‌شناسی التفاتی فهم‌عرفی باید حالات را با توجه به محتوای محدود متفرد سازد. فودور دو مثال نقض برای استدلال بالا طرح می‌کند. بروفق مثال نقض (۲)، ضدتفردگرا مدعی است که از آنجایی که رفتار همزادها متمایز نوعی هستند، حالات ذهنی‌شان هم باید متمایز نوعی باشند و به تبع نیروهای علی حالات ذهنی متمایز نوعی، این همان نیستند. فودور دو پاسخ به مثال نقض (۲) می‌دهد. بروفق (۲الف)، فودور می‌خواهد اثبات کند که ما نباید رفتار همزادها را متمایز نوعی بینگاریم. در نتیجه، حالات ذهنی همزادها متمایز نوعی نیستند. ایگان در پاسخ به (۲الف) مدعی است استدلال فودور، بر این فرض غیرموجه مبتنی است که نوع‌های رفتاری بر نوع‌های مغزی مترتب می‌شوند. بروفق (۲ب)، فودور از طریق تشبیه «روان‌شناسی ضدتفردگرا» به «نظریه ذره H و T»، دو استدلال مشابه به‌دست می‌دهد؛ یکی برای تمیز نوعی حالت ذهنی اسکار و همزاد اسکار؛ دومی برای تمیز نهادن بین ذرات H و «ذرات-T». ایگن در پاسخ به (۲ب) مدعی است فودور در هر دو استدلال، آموزه ناموجه ترتب را از پیش فرض می‌کند، بی‌آن که برای این پیش‌فرض استدلالی به‌دست دهد. در نهایت، نتیجه گرفتم که اگر فودور هیچ استدلال خوبی برای آموزه ترتب نیروهای علی روان‌شناختی ندارد، پس او هیچ دلیلی ندارد که بین محتواهای وسیع و سایر ویژگی‌های نسبت‌مند فرق بگذارد.

استناد: مهدوی، عباس. (۱۴۰۴). استدلال علی فودور و پیش‌فرض ناموجه ترتب؛ بررسی استدلال ایگن، پژوهش‌های فلسفی، ۱۹ (۵۰)، ۱۱۹-۱۳۴.

<https://doi.org/10.22034/jpiut.2024.58736.3612>

© نویسندگان.

ناشر: دانشگاه تبریز.

مقدمه

مباحث این مقاله ناظر به استدلال علی فودور به نفع تفردگرایی (محتوای محدود) است. استدلال علی فودور به نفع تفردگرایی (یا محتوای محدود) در واکنش به دو مسئله «برون‌گرایی در محتوای ذهنی و مشکل علیت ذهنی» شکل گرفت. بنابراین، لازم است که این دو مسئله را شرح دهیم. برای شرح برون‌گرایی در محتوای ذهنی از آزمون فکری یا استدلال همتای زمین پاتنم (۱۹۷۵) استفاده می‌کنیم. براساس این آزمون، می‌توان سیاره‌ای به نام «همتای زمین» را در دوردست‌ها تصور کرد که از هر جهت شبیه زمین است؛ جز این که یک مایه آب‌گونه با ساختار مولکولی XYZ در همتای زمین وجود دارد که از تمام ویژگی‌های قابل‌مشاهده آب برخوردار است (یعنی، بی‌رنگ است، بی‌بو است، تشنه را سیراب می‌کند، آتش را خاموش می‌کند، در 0°C یخ می‌بندد و غیره) و در همه جا به جای آب استفاده می‌شود. بنابراین، اقیانوس‌ها، دریاچه‌ها و رودخانه‌های همتای زمین مملو از XYZ (نه H_2O) یعنی آب است و شهروندان همتای زمین برای سیراب شدن XYZ می‌نوشند، با XYZ دوش می‌گیرند، برای شستن لباس‌هایشان از XYZ استفاده می‌کنند و غیره.

دوباره فرض کنید ساکنین زمین مایه آب‌گونه با ساختار مولکولی XYZ در همتای زمین را مثلاً «آب ۲» می‌نامند، برخلاف ساکنین همتای زمین که آن را «آب» می‌نامند؛ اما مدلول «آب (یا آب ۲)» در همتای زمین و «آب» در زمین، چیزهای متفاوتی هستند. ساکنین همتای زمین وقتی می‌گویند «آب سیراب‌کننده است»، منظورشان این است که XYZ سیراب‌کننده است؛ اما بیان همان گزاره توسط زمینی‌ها، به این معناست که آب (H_2O) سیراب‌کننده است. آنچه در تفکرات زمینی‌ها وجود دارد مفهوم «آب» است (مثلاً باور درباره آب، میل به نوشیدن آب، قصد نوشیدن آب و غیره)؛ اما تفکرات ساکنین همتای زمین با مفهوم «آب ۲» سروکار دارد. تفاوت بین تفکرات آنها به موجب تفاوت در عوامل محیطی خارج از افراد است، نه به خاطر تفاوت در رویدادهای درون سر آنها (کیم، ۲۰۱۰، ۱۳۴-۱۳۵).

استدلال همتای زمین پاتنم، نظریه ترتب^۱ را نقض می‌کند. براساس این نظریه، مجموعه‌ای از ویژگی‌های M بر مجموعه‌ای از ویژگی‌های Q مترتب می‌شوند اگر و تنها اگر هر دو جهان ممکن که با توجه به ویژگی‌های M این‌همان هستند، با توجه به ویژگی‌های Q نیز این‌همان باشند. مثلاً، وزن بر جرم و گرانش محلی مترتب می‌شود؛ هر دو شیء دارای جرم یکسان و متعلق به گرانش محلی یکسان، دارای وزن یکسان هستند؛ اما وزن، بر سایز مترتب نمی‌شود؛ چراکه دو شیء دارای سایز یکسان، از وزن‌های متفاوت برخوردارند. اگر همزاد من در تمام محتواهای شناختی من سهیم باشد، آنگاه محتواهای شناختی بر ویژگی‌های ریزساختاری درونی محلی مترتب می‌شوند. در مقابل، اگر همزادها در محتواهای باورهایشان تفاوت داشته باشند، آنگاه این محتواها بر ویژگی‌های درونی مترتب نمی‌شوند (کیم، ۱۹۸۷، ۱۶۵).

با توجه به استدلال همتای زمین، معانی کلمات/جملات ما بر حالات فیزیکی روان‌شناختی درونی ما مترتب نمی‌شوند. من و همزادم تمایزناپذیر هستیم؛ چراکه مولکول به مولکول شباهت داریم؛ اما کلمات مورد استفاده ما دارای معانی متفاوتی هستند؛ بیان «آب» توسط من به معنای خود آب (H_2O) و بیان «آب» از زبان همزادم به معنای XYZ، یعنی «آب ۲»، است (کیم، ۲۰۱۰، ۱۳۵).

¹ supervenience

بنابراین، برون‌گرایی در محتوای ذهنی آموزه‌ای است مبنی بر این که شرایط خارج از باورنده موجب تفرد و تعیین محتوای باور و سایر حالات ذهنی التفاتی می‌گردند. باورهایی که بدین نحو متفرد می‌گردند، محتوای «وسیع» دارند. (کیم، ۲۰۱۰، ۱۳۴-۱۳۶) محتوای وسیع بر ویژگی نسبت‌مند منطبق است. حالات ذهنی التفاتی، به موجب خصوصیتی مانند محیط، محل، تاریخچه، یا اشتراک زبانی-اجتماعی فرد، دارای ویژگی‌های نسبت‌مند هستند. در مقابل، درون‌گرایی در محتوای ذهنی آموزه‌ای است مبنی بر این که محتوای حالات ذهنی التفاتی بر حالات فیزیکی-روان‌شناختی درونی مترتب می‌شوند. از این‌رو، محتوای این حالات ذهنی «محدود» است. محتوای محدود بر ویژگی نسبت‌مند منطبق نیست. (کلستروپ، ۲۰۱۱، ۶۳) فوردو و برخی از نویسندگان، واژه‌های «تفردگرایی و ضدتفردگرایی» را جایگزین «درون‌گرایی و برون‌گرایی» کردند. براساس ضدتفردگرایی، محتوای حالات ذهنی التفاتی بر ویژگی نسبت‌مند منطبق است.^۱ در مقابل، تفردگرایی دیدگاهی است مبنی بر این که محتوای حالات ذهنی التفاتی بر حالت‌های فیزیکی درونی فرد مترتب می‌شوند.

مسئله علیت ذهنی در این‌جا، این است که حالات ذهنی نمی‌توانند به موجب محتوای وسیع‌شان، علت رفتار شوند. از یک سو، بروفق برون‌گرایی، مثلاً آن‌چه محتوای باور سعید به این که «آب برطرف‌کننده تشنگی است» را وسیع می‌سازد، ویژگی بیرون از سعید است؛ مانند مواجهه‌های علی مداوم او با آب. از سوی دیگر، علیت محلی است؛ یعنی علل رفتار باید درون بدن سعید مستقر باشد. مثلاً آن‌چه موجب حرکت دست سعید به سمت لیوان آب می‌شود، ویژگی‌های عصب‌شناختی درونی است. حال، اگر ویژگی‌های علی حالات ذهنی-درونی و ویژگی‌های محتوای حالات ذهنی-بیرونی باشند، چگونه آن حالت ذهنی می‌تواند به موجب محتوایی که دارد، علت معلول رفتاری شود؟

استدلال از طریق نیروهای علی

فوردو با تمیز بین «رده‌بندی فهم عرفی» و «رده‌بندی روان‌شناسی علمی»، به مشکل نقض ترتب توسط برون‌گرایی در محتوای ذهنی، پاسخ داد. بروفق «رده‌بندی فهم عرفی»، حالات روان‌شناختی از طریق محتواهای وسیع متفرد هستند؛ در حالی که بروفق «رده‌بندی روان‌شناسی علمی»، حالات روان‌شناختی از طریق نیروهای علی‌شان متفرد هستند. نیروهای علی بر ویژگی‌های فیزیکی درونی اندام‌واره مترتب می‌شوند. تفرد از طریق نیروهای علی، شرط عام تبیین علی در علوم است. برای رده‌بندی علمی ویژگی‌ها یا انواع علمی، به سراغ ویژگی‌های علی متفاوت و یکسان آن‌ها می‌روند، اشیاء را براساس ویژگی‌های علی یکسان، ذیل نوع واحد و در غیر این‌صورت ذیل انواع متفاوت دسته‌بندی می‌کنند. روان‌شناسی، علم است. برای اهداف تبیین روان‌شناختی علی، باید نیروهای علی حالت‌های ذهنی را لحاظ کنیم، نه ویژگی‌های نسبت‌مند یا محتواهای وسیع‌شان را. از این‌رو، اگر حالت‌های ذهنی همزادها، به موجب محتواهای وسیع متفاوت‌شان یا به موجب ویژگی‌های نسبت‌مندشان، متفاوت هستند، این تفاوت، در رده‌بندی روان‌شناختی علمی دخیل نیست؛ یعنی بروفق رده‌بندی علمی، تنها چیزی که ملاک دسته‌بندی هویات است، نیروهای علی‌شان است؛ به‌طوری‌که هویات دارای نیروهای علی یکسان، ذیل نوع واحد و هویات دارای نیروهای علی متفاوت، ذیل انواع متفاوت طبقه‌بندی می‌شوند. بنابراین، در فرض همزادهای فیزیکی که محتواهای وسیع تفکرات‌شان، متفاوت هستند، تفاوت در محتواهای وسیع متفاوت، موجب تفاوت در نیروهای علی متفاوت نمی‌شود. به تعبیر دیگر، تفاوت در محتواهای وسیع تفکرات همزادها، تفاوت در نیروهای علی‌شان

^۱ برای توضیح بیشتر در مورد ایده ضدتفردگرایی برج، بنگرید به برج (۱۹۷۹).

نیست. هرچند هریک از محتواهای وسیع متفاوت، موجب رفتار/عمل متفاوت هستند، این تفاوت، در رده‌بندی علمی حالت‌های ذهنی همزادها دخیل نیست. از این‌رو، فودور مدعی است که همزادها به‌عنوان افرادی که در ویژگی‌های فیزیکی درونی‌شان شریکند، باید تحت نوع‌های روان‌شناختی یکسان رده‌بندی شوند. استدلال علی فودور، نیز درصدد اثبات همین مطلب است.

ایده اصلی استدلال علی فودور (۱۹۸۷)^۱؛ این است که نشان دهد که تفاوت‌های در محتواهای وسیع تفکرات اسکار و همزاد اسکار، نمی‌تواند موجب تفاوت در نیروهای علی‌شان شود.^۲ بنابراین، افرادی که دارای حالت‌های مغزی این‌همان هستند، در نیروهای علی حالت‌های ذهنی‌شان متفاوت نیستند. به بیان دیگر، تفاوت‌های در محتوای وسیع، تفاوت‌های در نیروهای علی نیستند و از این‌رو، در اهداف تبیین روان‌شناختی دخیل نیستند. به تعبیر دیگر، تفاوت‌های در محتوای وسیع، در رده‌بندی روان‌شناسی علمی دخیل نیستند و از این‌رو، موجب نمی‌شوند که همزادهای فیزیکی تحت نوع‌های روان‌شناختی متفاوت رده‌بندی شوند. چالش پیش‌روی تفردگرایی این است که اسکار و همزاد اسکار کارهای متفاوتی را انجام می‌دهند. اسکار آب می‌نوشد. همزاد اسکار آب می‌نوشد. تفردگرایان باید نشان دهند که چرا این تفاوت‌ها، در اهداف تبیین روان‌شناختی دخیل نیستند. فودور مدعی است که دلیل این که تفاوت‌های رفتار اسکار و همزاد اسکار، در اهداف تبیین روان‌شناختی دخیل نیستند، این است که تا جایی که روان‌شناسی علمی (نه روان‌شناسی فهم عرفی) مسئول تبیین علی رفتار است، تفاوت‌های در محتواهای وسیع تفکرات اسکار و همزاد اسکار، موجب تفاوت‌های در نیروهای علی مربوط به اهداف روان‌شناسی علمی نیستند. اگر تفکرات مربوط به آب اسکار (مثلاً قصد نوشیدن آب اسکار) و تفکرات مربوط به آب همزاد اسکار (مثلاً قصد نوشیدن آب همزاد اسکار)، نیروهای علی یکسان دارند، آنگاه مادامی که روان‌شناسی علمی مسئول تبیین علی رفتار است، می‌بایست رفتار اسکار و همزاد اسکار را یکسان تلقی کند (زیرا علت‌ها دارای نیروی یکسان هستند). البته فودور نمی‌خواهد منکر شود که محتوای وسیع یک تفکر، موجب می‌شود آن تفکر نیروی علی داشته باشد. او می‌خواهد منکر شود که تفاوت نیروی علی تفکر مربوط به آب با نیروی علی تفکر مربوط به آب^۲، موجب تفاوت نیروهای علی مربوط به اهداف روان‌شناسی علمی می‌شود (فودور، ۱۹۹۱، ۱۴-۱۵).

خلاصه استدلال:

۱. تمام رده‌بندی‌های علمی، حالات را با توجه به نیروهای علی‌شان، متفرد می‌سازند.
۲. روان‌شناسی التفاتی فهم عرفی، حالات را با توجه به محتوای وسیع متفرد می‌سازد.
۳. تفاوت در محتوای وسیع (که بر ویژگی روان‌شناختی نسبت‌مند منطبق است)، برای تفاوت در نیروهای علی کافی نیست.
۴. بنابراین، روان‌شناسی التفاتی فهم عرفی، باید حالات را با توجه به محتوای محدود (که بر نیروهای علی منطبق است) متفرد سازد.

^۱ برای توضیح بیشتر درباره استدلال فودور بنگرید به ایگن (۱۹۹۱)، اوونز (۱۹۹۳)، رادر بیکر (۱۹۹۴)، ویلسن (۱۹۹۲)، ون گولیک (۱۹۸۹)، سایدل (۱۹۹۴) و مهدوی (۱۳۹۷، ۱۴۰۰).

^۲ به بیان دیگر، تفاوت در ویژگی‌های نسبت‌مند حالت‌های روان‌شناختی همزادها، در نیروهای علی‌شان دخل علی ندارند، از این‌رو، در رده‌بندی علمی دخیل نیستند.

به نظر فودور، این استدلال ممکن است برای ضدتفردگرا قانع کننده نباشد؛ زیرا استدلال بالا به فرض این‌همانی نیروهای علیّی حالت‌های ذهنی همزادها وابسته است؛ به این فرض که حالت‌های ذهنی همزادها، نیروهای علیّی یکسانی دارند و ضدتفردگرا منکر این امر است. فودور دو اعتراض یا مثال نقض ضدتفردگرایانه برای استدلال بالا طرح می‌کند. در اینجا به مثال نقض دوم می‌پردازیم:

مثال نقض (۲)

ایده عام استدلال فودور این بود که ویژگی‌های معاشناختی یک موجود تنها در صورتی ردگانی هستند که بر نیروهای علیّی آن موجود تأثیر علیّی بگذارند. ویژگی حالت ذهنی T/H بودن، بر نیروهای علیّی حالت ذهنی T/H تأثیر علیّی نمی‌گذارند، پس ردگانی نیستند.^۲ بنابراین، تفاوت در ویژگی‌های نسبت‌مندِ حالات روان‌شناختی، در نیروهای علیّی‌شان دخل علیّی ندارند. در نتیجه، اگر ضدتفردگرا به تبیین علیّی علاقه‌مند باشد، نمی‌بایست میان حالات ذهنی اسکار و اسکار (به‌موجب محتواهای وسیع متفاوت‌شان یا ویژگی‌های نسبت‌مندِ متفاوت‌شان) فرق بگذارد؛ حالات ذهنی آنها دارای نیروهای علیّی یکسان هستند.

فودور سپس فرض می‌کند که ضدتفردگرایان ممکن است بپذیرند که «نیروهای علیّی حالات ذهنی همزادهای فیزیولوژیکی تنها در صورتی همواره یکسان هستند که، معلول‌های رفتاری‌شان به‌نحو غیرالتفاتی متفرد باشند؛ اما اگر معلول‌های رفتاری‌شان به‌نحو التفاتی متفرد باشند، نیروهای علیّی حالات ذهنی همزادها یکسان نیستند»؛ یعنی، از آن‌جایی که رفتارهای همزادها متمایز نوعی (یا به‌نحو التفاتی متفرد) هستند، حالات ذهنی‌شان هم باید متمایز نوعی باشند و به‌تبع نیروهای علیّی حالات ذهنی متمایز نوعی، یکسان نیستند. به‌مثل نیروی حالت ذهنی «قصد نوشیدن آب اسکار» (یا تفکر مربوط به آب اسکار) که علت «رفتار نوشیدن آب» است، غیر از نیروی حالت ذهنی «قصد نوشیدن آب ۲ همزاد اسکار» (یا تفکر مربوط به آب ۲ همزاد اسکار) است که علت «رفتار نوشیدن آب ۲» است. البته، حرکات بدنی اسکار و اسکار ۲ در تولید این رفتارها یکسان است؛ ولی براساس تبیین روان‌شناختی رفتار، رفتارهای‌شان متفاوت هستند. در نتیجه این‌همانی حرکات بدنی همزادها، باعث این‌همانی رفتار همزادها نیست (فودور، ۱۹۸۷، ۳۶).

پاسخ نخست فودور به مثال نقض ۲: (الف)۵

فودور در پاسخ نخست به مثال نقض ۲ استدلال می‌کند:

اگر این استدلال [ضدتفردگرایانه] نشان می‌دهد که حالت ذهنی اسکار با حالت ذهنی همزاد اسکار تفاوت دارد [چون معلول‌های رفتاری‌شان متمایز نوعی هستند]، چرا آن نشان ندهد که حالات مغزی آن‌ها هم

^۱ برای مثال نقض اول به مقاله «بررسی آزمون میان‌بافتاری فودور به نفع تفردگرایی» از نگارنده مراجعه کنید.

^۲ تنها ویژگی‌هایی که بر نیروهای علیّی حامل‌های‌شان تأثیر می‌گذارند ویژگی‌های ردگانی هستند؛ یعنی آن‌ها در رده‌بندی علمی دخیل‌اند و توسط قوانین علم متعین می‌گردند. فودور مدعی است که محتواهای وسیع و ویژگی‌های نسبت‌مند روان‌شناختی، بر نیروهای علیّی فرد دارای حالت التفاتی تأثیر نمی‌گذارند. از این‌رو، آن‌ها در رده‌بندی روان‌شناختی دخیل نیستند؛ یعنی آن‌ها در روان‌شناسی (علمی)، ردگانی نیستند.

^۳ رفتارهای به‌نحو غیرالتفاتی متفرد، رفتارهایی هستند با قطع نظر از بافتار تحقق‌شان (به‌نحو غیربافتارمند) و با قطع نظر از ویژگی‌های نسبت‌مندشان متفرد هستند.

^۴ رفتار به‌نحو التفاتی متفرد، رفتاری است که معلول حالت‌های ذهنی به‌نحو التفاتی متفرد است. همان‌طور که حالت‌های ذهنی به‌نحو التفاتی متفرد با ارجاع به خصوصیات بافتار متفرد هستند؛ یعنی به‌نحو نسبت‌مند یا بافتارمند متفردند، رفتارهای به‌نحو التفاتی متفرد هم به‌نحو نسبت‌مند، و با ارجاع به خصوصیات‌های بافتار متفرد هستند. به‌مثل، این که حالت روان‌شناختی التفاتی «قصد نوشیدن آب اسکار» چه رفتاری را موجب می‌شود، تاحدودی به بافتار تحقق آن رفتار بستگی دارد. بنابراین، همان‌طور که لازمه تفرد التفاتی حالت‌های ذهنی، این است که نیروهای علیّی حالت‌های ذهنی برحسب بافتارهای متفاوت تغییر کنند، لازمه تفرد التفاتی رفتارها، این است که رفتارها برحسب بافتارهای متفاوت تغییر می‌کنند.

^۵ پاسخ نخست فودور به این اعتراض که از آن‌جایی که رفتار (به‌نحو التفاتی متفرد) همزادها متمایز نوعی است، حالت‌های ذهنی‌شان باید متمایز نوعی باشد.

متفاوت هستند [چون معلول‌های رفتاری‌شان متمایز نوعی هستند]. فرض کنید که همزاد من [اسکار^۲] در حالت مغزی‌ای است که با گفته او به شکل کلمات «آب بیاور»، محقق می‌شود. من [اسکار] در حالت مغزی‌ای هستم که با گفته من به شکل کلمات «آب بیاور»، محقق می‌شود. اگر بیان این کلمات توسط ما، رفتارهای متفاوت قلمداد شود، آن‌گاه به نظر می‌رسد حالات مغزی ما در پیامدهای رفتاری‌شان، از این‌رو در نیروهای علی‌شان، از این‌رو در نوع‌های حالت مغزی که نمونه‌آوری می‌کنند، متفاوت هستند (فودور، ۱۹۸۷، ۳۷).

فودور، این مقدمه را که رفتار همزادها، متمایز نوعی است، مشکل‌ساز می‌داند، و استدلال می‌کند که اگر این مقدمه را بپذیریم، آنگاه حالات مغزی همزادها نیز متمایز نوعی می‌گردد. این درحالی‌ست که متمایز نوعی بودن حالات مغزی همزادها، با پیش فرض آزمون فکری در تناقض است.

پاسخ ایگن به (۲الف)

ایگن استدلال فودور را در نقل قول بالا، بدین نحو صورت‌بندی می‌کند:

۱. فرض کنید که ما رفتار همزادها را متمایز نوعی می‌انگاریم.
 ۲. رفتار، پیامد علی حالت‌های مغزی است.
 ۳. پس، نیروهای علی حالت‌های مغزی همزادها متفاوت هستند. (از ۱ و ۲)
 ۴. نظریه‌های علی، نوع حالت‌ها را توسط نیروهای علی‌شان متفرد می‌سازند.
 ۵. بنابراین، حالت‌های مغزی همزادها متمایز نوعی هستند. (از ۳ و ۴، همراه با این واقعیت که نورولوژی یا عصب‌شناسی، نظریه‌ای که حالت‌های مغزی را متفرد می‌سازد، نظریه علمی است)
 ۶. اما این اندیشه که حالت‌های مغزی همزادها متمایز نوعی هستند صرفاً به‌خاطر این که آن‌ها در جهان‌های دارای مایعات متفاوت زندگی می‌کنند، پذیرفته نیست.
 ۷. از این‌رو، ما نباید رفتار همزادها را متمایز نوعی بینگاریم (ایگن، ۱۹۹۱، ۱۸۳).
- استدلال فودور می‌خواهد اثبات کند که متمایز نوعی انگاشتن رفتار همزادها، با این همان نوعی انگاشتن حالت‌های مغزی‌شان ناسازگار است؛ اما این استدلال نمی‌تواند این نتیجه را بدون مصادره به مطلوب علیه ضدتفردگرایی اثبات کند. ضدتفردگرا در نظر دارد نوع رفتار همزادها را با ارجاع به بافتار (اعم از محیط، تاریخچه، محل و غیره) تحقق آن رفتار متفرد بسازد، نه با ارجاع به نیروهای علی حالت‌های مغزی همزادها. وی با انجام این کار، نشان می‌دهد که رفتار (به‌نحو بافتاری متفرد) بر نیروهای علی حالات مغزی (به‌نحو غیربافتاری متفرد) مترتب نمی‌شود؛ یعنی ضدتفردگرا منکر این است که «نوع‌های رفتاری» بر «نوع‌های حالت مغزی» مترتب می‌شوند. این درحالی‌ست که استدلال فودور ترتب رفتار بر نیروهای علی حالت‌های مغزی را پیش فرض می‌گیرد؛ یعنی استدلال فودور ترتب «نوع‌های رفتاری» بر «نوع‌های حالت مغزی» را پیش فرض می‌گیرد.

^۱ ضدتفردگرا مدعی است که تفرد نوعی رفتار همزادها، به عواملی غیر از نیروهای علی (یا حالت‌های فیزیکی درونی) همزادهایی که آن‌ها را تولید می‌کنند، بستگی دارد؛ یعنی به بافتار تحقق آن‌ها.

در استدلال فودور، استنتاج از (۱) و (۲) به (۳)، بدون این فرض که نوع‌های رفتاری بر نوع‌های حالت مغزی مترتب می‌شوند، معتبر نیست. (۱) می‌گوید که رفتار همزادها متمایز نوعی هستند. تفسیر مناسب از (۲) این است که رویدادهای رفتاری، پیامدهای علی حالت‌های مغزی هستند. برای رسیدن به این نتیجه که نیروهای علی حالات مغزی (یعنی، نوع‌های حالت مغزی) متمایز هستند، باید فرض کنیم که تفاوت در «نوع رفتار» در گرو تفاوت در «نوع حالت مغزی» است؛ یعنی باید فرض کنیم که «نوع‌های رفتاری» بر «نوع‌های حالت مغزی» مترتب می‌شوند (این فرض را «الف» بنامید)؛ اما این فرض دقیقاً همان چیزی است که ضدتفردگرا منکر است (یعنی، مصادره به مطلوب علیه ضدتفردگرایی). بنابراین، استدلال فودور بر فرض ناموجه «الف» مبتنی است؛ این که نوع‌های رفتاری بر نوع‌های حالت مغزی مترتب می‌شوند (ایگن، ۱۹۹۱، ۱۸۵-۱۸۶).

به تعبیر دیگر، با متمایز نوعی ساختن رفتار همزادها، مدعی فودور به این نتیجه غیرقابل قبول می‌انجامد که همزادها در (نوع) حالت‌های مغزی متفاوت هستند. این نتیجه با برهان خلف رد می‌شود؛ ما نباید حالت‌های مغزی همزادها را بر اساس این فرض متمایز نوعی بیانگریم که (نوع) رفتارشان متفاوت است؛ چراکه استنتاج از طریق متمایز نوعی بودن پیامدهای رفتاری به تفاوت در نیروهای علی (نوع) حالت‌های مغزی اصلی، بدون این فرض مصادره به مطلوب که نوع‌های رفتاری بر نوع‌های مغزی مترتب می‌شوند، معتبر نیست.

ایگن معتقد است که ناکامی استدلال فودور نباید موجب خرسندی ضدتفردگرا گردد. بروفق اعتراض اصلی (مثال نقض (۲))، ضدتفردگرا مدعی است که حالات ذهنی همزادها متمایز نوعی هستند؛ چراکه رفتارشان متمایز نوعی است.^۱ این استدلال بر این فرض ناموجه مبتنی است که «نوع‌های رفتاری» بر «نوع‌های حالت ذهنی» مترتب می‌شوند (این فرض را الف_۲ بنامید). حتی اگر رفتار همزادها متمایز نوعی است، نه از آن نتیجه می‌شود که حالات ذهنی‌شان دارای نیروهای علی متفاوت هستند، نه این که حالات ذهنی‌شان باید متمایز نوعی باشند. بنابراین، این استدلال (اعتراض اصلی) بر فرض ناموجه «الف_۲» مبتنی است؛ این که نوع‌های رفتاری بر نوع‌های حالت ذهنی مترتب می‌شوند (ایگن، ۱۹۹۱، ۱۸۶).

خلاصه، هر یک از دو استدلال - پاسخ نخست فودور به مثال نقض_۲ و اعتراض اصلی ضدتفردگرا (مثال نقض_۲) - به‌نحو صوری برابر هستند؛ هریک بر فرض ناموجه ترتب (الف_۱ و الف_۲) مبتنی هستند.

پاسخ دوم فودور به مثال نقض_۲؛ (۲ب)

فودور معتقد است که این دیدگاه که «روان‌شناسی ضدتفردگرا» نیروهای علی حالت‌های روان‌شناختی اسکار و اسکار_۲ را به‌موجب رفتار به‌نحو التفاتی متفردشان، متفاوت می‌انگارد، شبیه است به این دیدگاه که فیزیک «ذرات H» را از «ذرات T» تمیز می‌دهد. از این‌رو، فودور از طریق تشبیه «روان‌شناسی ضدتفردگرا» به «فیزیک» یا «نظریه ذره H و T»، دو استدلال مشابه به‌دست می‌دهد؛ یکی برای تمیز نوعی حالت ذهنی اسکار از حالت ذهنی همزاد اسکار (اسکار_۲)؛ دومی برای تمیز نهادن بین «ذرات H» و «ذرات T». نظریه پرداز ذره H و T، معتقد است که «ذرات H» و «ذرات T» نیروهای علی متفاوت دارند؛ زیرا «ذرات H» علت «تعاملات ذره H» هستند، و «ذرات T» علت «تعاملات ذره T» هستند، و هریک از این «تعاملات H و T» رویدادهای متمایز نوعی هستند.

^۱ این فرض که «نوع‌های رفتاری بر نوع‌های مغزی مترتب می‌شوند»، خودش مطلوب (و مناقشه‌برانگیز) است و نیاز به اثبات دارد، از این رو نمی‌تواند پیش‌فرض استنتاج از طریق تأثیرات رفتاری متمایز نوعی به تفاوت در نیروهای علی (نوع) حالت‌های مغزی اصلی، باشد.

^۲ «از آن‌جایی که رفتار (به‌نحو التفاتی متفرد) همزادها متمایز نوعی است، حالت‌های ذهنی‌شان باید متمایز نوعی باشد و به‌تبع نیروهای علی حالت‌های ذهنی متمایز نوعی، یکسان نیستند...»

این حرکت شبیه این ادعای ضدتفردگرا است که حالات ذهنی همزادها متمایز نوعی هستند؛ زیرا رفتارهای آن‌ها متمایز نوعی هستند. فودور مدعی است که هردو حرکت نادرست است (فودور، ۱۹۸۷، ۳۸)؛ یعنی، از این ادعا که «تعاملات H و T»، رویدادهای متمایز نوعی هستند، نتیجه نمی‌شود که ذرات (H و T) به‌عنوان علل آن تعاملات، باید متمایز نوعی باشند (مگر این که سازوکار علی و قوانین طبیعی میانجی‌گر وجود داشته باشد). همان‌طور که از این ادعا که رفتار همزادها متمایز نوعی است، نتیجه نمی‌شود که حالات ذهنی‌شان (یا نیروهای علی حالات ذهنی) متمایز نوعی هستند؛ مگر این که سازوکار علی و قوانین طبیعی میانجی‌گر وجود داشته باشد.

مدعای فودور در هردو استدلال این است که، شما می‌توانید بر ویژگی‌های نسبت‌مندِ اشیاء به هر نحوی از انحاء تأثیر بگذارید؛ از جمله از طریق افزودن قید و شرط؛ مثلاً فرض کنید که «ذره T یا H بودن» هر ذره‌ای در جهان، به جهت‌گیری (شیر یا خط آوردن) سکه در جیب من بستگی دارد؛ اما برای این که یک شیء بر نیروهای علی-ویژگی‌های درونی، نه ویژگی‌های نسبت‌مند-شیء دیگر تأثیر علی داشته باشد، باید قانون طبیعی یا سازوکار میانجی‌گر علی وجود داشته باشد؛ مثلاً، هیچ یک از ویژگی شیر یا خط آوردن سکه، در ویژگی «ذره H بودن» یا «ذره T بودن» هیچ ذره‌ای در جهان دخل علی ندارد؛ چراکه در آن‌جا هیچ قانون طبیعی یا سازوکار علی میانجی‌گری وجود ندارد که نقطه آغازش «شیر آوردن سکه» یا «خط آوردن سکه» در جیب من است، و محصول نهایی آن «ذره H بودن» یا «ذره T بودن» تمام ذره‌های در جهان است.

استدلال اول

ایده عام استدلال نخست این است که لازمه تمیز نیروهای علی «ذرات-H» از نیروهای علی «ذرات-T»، وجود سازوکارهای علی یا قوانین طبیعی میانجی‌گر است؛ ولی چنین سازوکار علی و قانونی وجود ندارند. پس نیروهای علی «ذرات-H» و «ذرات-T» متفاوت نیستند:

۱. اگر «تعاملات ذره-H» به صرف این واقعیت (که تعاملات ذره-H هستند)، رویدادهای متفاوت با «تعاملات ذره-T» هستند، آنگاه «ذرات-H» و «ذرات-T»، نیروهای علی متفاوتی دارند.
۲. اگر «ذرات-H» و «ذرات-T»، نیروهای علی متفاوت دارند، آنگاه نیروهای علی هر ذره فیزیکی در جهان، به جهت‌گیری (شیر یا خط آوردن) سکه ده سنتی اصلی ایالات متحده من بستگی دارد، حتی ذرات فیزیکی‌ای که در جای دوری هستند؛ مثلاً، ذرات فیزیکی در ستاره آلفا قنطورس^۱ و این خیلی احمقانه است. هرچند ویژگی‌هایی نسبت‌مند مانند «H بودن» یا «T بودن»، می‌توانند تحت قید و شرط به جهت‌گیری سکه ده سنتی من وابسته باشند، نیروهای علی ذرات روی آلفا قنطورس نمی‌توانند به جهت‌گیری سکه ده سنتی من وابسته باشند. چراکه در آنجا هیچ سازوکار علی یا قانون طبیعی بنیادینی وجود ندارد که نقطه آغازش «شیر آوردن سکه» یا «خط آوردن سکه» در جیب من است، و محصول نهایی آن «ذره H بودن» یا «ذره T بودن» ذره‌های روی آلفا قنطورس است.

^۱ آلفا قنطورس (Alpha Centauri) نام ستاره‌ای است در صورت فلکی قنطورس.

۳. بنابراین، برای پرهیز از مسلم فرض کردن سازوکارهای علی غیرممکن و/یا قوانین طبیعی غیرممکن، ما باید بگوییم که، در شرایط نرمال (ستریس پاریبوس)، «تعاملات ذره-H»، رویدادهایی متمایز از «تعاملات ذره-T» نیستند؛ از این رو، «ذرات-H» و «ذرات-T» در نیروهای علی‌شان متفاوت نیستند، از این رو، تفاوت میان «ذره-H بودن» و «ذره-T بودن»، در رده‌بندی برای اهداف تبیین علی واقع نمی‌شود. البته، این شهودی است (فودور، ۱۹۸۷، ۳۸-۳۹).

استدلال دوم

ایده اصلی این استدلال این است که، برای این که حالات ذهنی همزادها دارای نیروهای علی متفاوت (و از این رو، دارای تأثیرات رفتاری متفاوت) باشند، باید سازوکار علی و قوانین طبیعی میانجی‌گری وجود داشته باشد که (نیروی علی) حالت ذهنی هر فرد را به خصوصیات مربوط پیوند دهد، بی‌آنکه بر فیزیولوژی فرد تأثیر بگذارد (زیرا طبق فرض، همزادها این همان فیزیولوژیکی هستند)؛ اما فودور مدعی است «چنین سازوکاری وجود ندارد؛ شما نمی‌توانید بر نیروهای علی حالت‌های ذهنی شخص تأثیر علی بگذارید، بی‌آنکه بر فیزیولوژی‌اش تأثیر علی بگذارید». به تعبیر دیگر، برای این که چیزی بر نیروهای علی (حالات ذهنی) همزادها تأثیر بگذارد تا همزادها رفتارهای متفاوت تولید کنند و کار متفاوتی انجام دهند، باید پیش‌تر بر حالات محلی بدن همزادها تأثیر علی بگذارد (ترتیب محلی). چون هیچ چیزی بر نیروهای علی چیزی دیگر تأثیر علی نمی‌گذارد؛ جز از طریق سازوکارهای علی و قوانین طبیعی، و تنها سازوکار علی و قانون طبیعی موجود برای تأثیرگذاری بر نیروهای علی حالت‌های ذهنی فرد، سازوکار عصب‌شناختی - سازوکار مشتمل بر نوع‌های عصب‌شناختی - است که طبق فرض بین همزادها یکسان است.^۱ بنابراین، حالات ذهنی همزادها متفاوت نیستند و تأثیرات رفتاری متفاوت ندارند؛ چراکه سازوکارهای عصب‌شناختی‌ای که چنین تفاوتی را برای همزادها مجاز می‌سازد یکسان است. برای اجتناب از مسلم فرض کردن «سازوکارهای علی»، فودور نتیجه می‌گیرد که نیروهای علی حالات ذهنی همزادها یکسان هستند، و هر روان‌شناسی علمی باید آن‌ها را این همان نوعی بسازد (ایگن، ۱۹۹۱، ۱۸۸):

۱. اگر هر نمونه‌ای از رفتار نوشیدن «آب» به صرف این واقعیت (که رفتار نوشیدن «آب» است)، رویدادی است که با هر نمونه‌ای از رفتار نوشیدن «آب» تمایز نوعی دارد، آنگاه از آن جایی که حالت ذهنی میل شدید به «آب»، علت نوشیدن‌های «آب» می‌شود و حالت ذهنی میل شدید به «آب» اینطور نیست (یعنی، علت نوشیدن «آب» نیست؛ بلکه علت نوشیدن «آب» است)، حالت ذهنی اسکار و حالت ذهنی اسکار ۲ دارای نیروهای علی متفاوت هستند.

^۱ واژه لاتین ستریس پاریبوس «Ceteris paribus» به معنای این است که اگر شرایط دیگر مساوی باشد؛ اگر چیزهای دیگر به صورت عادی باشد؛ اگر مشکل خاصی نباشد، غیره ... است.

^۲ یعنی، این رویدادهای متمایز نوعی از طریق ارجاع به ذرات متمایز نوعی‌ای که علت آن‌ها هستند، به بهترین نحو تبیین (علی) نمی‌شوند (بلکه با ارجاع به جهت بافتار آن‌ها؛ یعنی، جهت سکه فودور).

^۳ مراد از «تأثیر گذاشتن بر نیروهای علی» این است که نسبت‌هایی که حالت ذهنی شخص یا خود شخص وارد آن‌ها می‌شود، بر نیروهای علی‌اش تأثیر علی می‌گذارد، و موجب می‌شود که آن شخص کاری را انجام دهد یا از انجام کاری منع شود؛ آن چه آن شخص می‌تواند در زمانی انجام دهد، تاحدودی تابع این است که آن هویت در آن زمان به چه چیزی نسبت دارد.

^۴ ایده فودور این است که اگر حالت‌های ذهنی همزادها، متمایز نوعی است (یعنی، دارای نیروهای علی متفاوت است) به موجب این واقعیت که آن‌ها در جهان‌های دارای مایعات متفاوت زندگی می‌کنند، آن‌گاه مایعات (H₂O و XYZ) باید علت حالت‌های ذهنی متفاوت (مربوط به H₂O و XYZ) باشند؛ اما تنها نحوه‌ای که محیط می‌تواند بر اذهان همزادها تأثیر بگذارد از طریق تأثیر گذاشتن بر بدن‌های‌شان است. از آن جایی که همزادها، طبق فرض، این همان فیزیکی هستند، این ادعا که حالت‌های ذهنی‌شان متمایز نوعی است، منتفی است.

۲. اگر حالات ذهنی اسکار و اسکار_۲ در نیروهای علی شان تفاوت دارند، آن گاه در آنجا باید سازوکارهایی باشد که نیروهای علی اسکار را با خصیصه اشتراک کلامی ای که او در آن زندگی می کند، پیوند دهد، بی آنکه بر فیزیولوژی اسکار تأثیر بگذارد (چون اسکار و اسکار_۲ این همان فیزیولوژیکی هستند).

۳. چنین سازوکارهایی در آنجا وجود ندارد؛ شما نمی توانید بر نیروهای علی حالات ذهنی شخص تأثیر بگذارید بی آنکه بر فیزیولوژی آن تأثیر بگذارید (فودور، ۱۹۸۷، ۳۹). البته، این یک ادعای مفهومی یا یک ادعای متافیزیکی نیست؛ یک واقعیت امکانی در این باره است که خدا چگونه جهان [واقع] را آفرید. خدا جهان [واقع] را به گونه ای آفرید که در آن، سازوکارهایی وجود دارند که از طریق شان، متغیرهای محیطی، از رهگذر تأثیرشان بر سیستم عصبی اندامواره، بر رفتارهای ارگانیک تأثیر می گذارند.

۴. بنابراین، برای پرهیز از مسلم انگاشتن سازوکارهای علی، باید فرض کنیم که رویدادهای نوشیدن «آب» به صرف این واقعیت، با رویدادهای نوشیدن «آب» تمایز نوعی ندارند؛ از این رو، فرض کنیم که تمایلات شدید به «آب» به صرف این واقعیت، دارای نیروهای علی متفاوتی نسبت به تمایلات شدید به «آب» نیستند؛ از این رو، فرض کنیم که برای اهداف تبیین علی، تمایلات شدید اسکار و تمایلات شدید اسکار_۲، حالت های ذهنی این همان نوعی هستند.

۵. بنابراین، با توجه به همه اینها؛ شما می توانید بر ویژگی های نسبت مند اشیاء به هر نحوی از انحاء تأثیر بگذارید؛ از جمله از طریق قید و شرط؛ اما برای اینکه یک چیز بر نیروهای علی -ویژگی های درونی، نه ویژگی های نسبت مند- چیز دیگری تأثیر داشته باشد، باید قانون یا سازوکاری میانجی گر وجود داشته باشد. تنها سازوکارهای عصب شناختی می توانند برای تأثیرات محیطی بر نیروهای علی حالت های ذهنی وساطت کنند. راه پرهیز از این سازوکارها، این است که نیروهای علی حالت های ذهنی همزادها (اسکارها) را یکسان بدانیم (فودور، ۱۹۸۷، ۳۹-۴۰).

پاسخ ایگن به (۲ب)

چنان که گذشت فودور (۱۹۸۷) در پاسخ دوم به این اعتراض که حالات ذهنی همزادها متمایز نوعی هستند؛ چون رفتارشان متمایز نوعی است، دو استدلال مشابه به دست داد^۱ یکی برای تمیز نوعی حالت ذهنی اسکار از حالت ذهنی همزاد اسکار؛ دومی برای تمیز نهادن «ذرات-H» از «ذرات-T». فودور مدعی بود که حرکت در هر دو استدلال نادرست است؛ یعنی، از این ادعا که «تعاملات H و T» رویدادهای متمایز نوعی هستند، نتیجه نمی شود که «ذرات H و T» به عنوان علل آن ها، باید متمایز نوعی باشند؛ مگر این که به طور مستقل بدانیم که «نوع های تعامل» بر نوع های ذره مترتب می شوند. همان طور که از این ادعا که رفتار همزادها متمایز نوعی است، نتیجه نمی شود که حالات ذهنی آن ها متمایز نوعی هستند؛ مگر این که به طور مستقل بدانیم که «نوع های رفتاری» بر نوع های

^۱ یعنی این ادعا لزوما در همه جهان های ممکن صادق نیست؛ ولی این جهان ممکن (جهان واقع) به گونه ای است که این ادعا در آن صادق است.

^۲ استدلال اول) لازمه تمیز نوعی نیروهای علی ذرات H از نیروهای علی ذرات T، وجود سازوکارهای علی یا قوانین طبیعی میانجی گر است؛ ولی چنین سازوکار علی و قوانینی وجود ندارند. پس نیروهای علی ذرات H و ذرات T متمایز نوعی نیستند.

استدلال دوم) لازمه تمیز نوعی نیروهای علی حالت ذهنی اسکار از حالت های ذهنی اسکار_۲، وجود سازوکارهای علی یا قوانین طبیعی است؛ ولی چنین سازوکار و قوانینی وجود ندارند. پس نیروهای علی حالت های ذهنی اسکار و اسکار_۲ متمایز نوعی نیستند.

حالت ذهنی مترتب می‌شوند. بنابراین، فودور در این‌جا در هر دو استدلال، آموزه مشکل‌ساز ترتب را از پیش فرض می‌کند، بی‌آن‌که برای این پیش‌فرض استدلالی به‌دست دهد (ایگن، ۱۹۹۱، ۱۸۶).

ایگن مدعی است که برای این‌که این دو استدلال را اصلاح کنیم، به دو استدلال در مورد همزادها نیاز داریم؛ (۱) استدلال برای این‌که رفتارهای همزادها در واقع رویدادهای متمایز نوعی هستند و (۲) استدلال برای این‌که حالات ذهنی متمایز نوعی، رفتارهای متمایز نوعی را به بهترین نحو تبیین می‌کنند (از طریق ترتب نوع‌های رفتاری بر نوع‌های حالت ذهنی). به همین ترتیب، در مورد نظریه‌پرداز ذره H و T، به دو استدلال نیاز داریم؛ (۱) استدلال برای این‌که «تعاملات H» و «تعاملات T» در حقیقت رویدادهای متمایز نوعی هستند و (۲) استدلال برای این‌که این رویدادهای متمایز نوعی، از طریق ارجاع به ذرات متمایز نوعی‌ای که علت آن‌ها هستند، به بهترین نحو تبیین می‌شوند (یعنی، از طریق ترتب «نوع‌های تعامل» بر نوع‌های ذره) نه با ارجاع به جهت بافتار آن‌ها. هردو استدلال فودور فاقد (۲) هستند؛ یعنی، فاقد استدلال برای آموزه ترتب مربوط هستند. درباره (۱) چطور؛ استدلال برای این‌که تأثیرات و معلول‌ها در حقیقت رویدادهای متمایز نوعی هستند؟ ضدتفردگراها استدلال کرده‌اند که روان‌شناسی فهم‌عرفی، رفتار را به‌نحوی رده‌بندی می‌کند که رفتار همزادها متمایز نوعی انگاشته می‌شوند. در مقابل، ایگن معتقد است که حرکت از طریق نظریه «ذره T و H» به متمایز نوعی ساختن «تعاملات H» و «تعاملات T»، کاملاً استعجالی است. در واقع، مشکل واقعی نظریه «ذره T و H» این نیست که هویت‌ها را به‌نحو نسبت‌مند (غیرتفردگرایانه) متفرد می‌سازد؛ بلکه این است تمایز میان «ذرات T و H» کار تبیینی واقعی نیست. فیزیک «ذره T و H»، هیچ پدیده جدیدی را تبیین نمی‌کند؛ آن صرفاً برای ما توصیف جدیدی از پدیده‌هایی که پیش‌تر توسط فیزیک ذره متعارف تبیین شدند، به‌دست می‌دهد (ایگن، ۱۹۹۱، ۱۸۶-۱۸۷).

راه‌حل نهایی

به نظر ایگن، پاسخ‌های فودور به مثال نقض دوم؛ یعنی ۲الف و ۲ب، بر پیش‌فرض ناموجه آموزه ترتب مبتنی هستند. به نظر فودور، براساس آموزه ترتب، تنها سازوکارهای محقق‌کننده قوانین روان‌شناختی، سازوکارهای عصب‌شناختی هستند و ویژگی‌های عصب‌شناختی بر ریزساختار محلی مترتب می‌شوند. در نتیجه ویژگی‌های روان‌شناختی (و به‌تبع، نیروهای علی منطبق بر ویژگی‌های روان‌شناختی) نیز بر ریزساختار محلی مترتب می‌شوند. بنابراین، اگر ادعای ترتب نیروهای علی بر ریزساختار محلی (خصوصیات درونی) درست باشد، آنگاه شما نمی‌توانید بر نیروهای علی حالت‌های ذهنی شخص تأثیر علی بگذارید، بی‌آنکه بر فیزیولوژی‌اش تأثیر علی بگذارید؛ یعنی، ادعای ترتب نیروهای علی بر خصوصیات درونی، بدین معناست که هیچ تغییری در نیروهای علی حالت‌های ذهنی افراد رخ نمی‌دهد مگر این‌که پیش‌تر تغییری در نیروهای علی حالت‌های مغزی آن‌ها رخ داده باشد.

برای نشان دادن ناموجه بودن آموزه ترتب، می‌توان با الهام از برج استدلال کرد که با فودور موافقیم که جهان واقع به نحوی ساخته شد که رویدادهای در جهان بیرونی، تنها از طریق تأثیر گذاشتن بر سطوح بدنی فرد (سیستم عصبی فرد)، بر رویدادهای ذهنی فرد تأثیر می‌گذارند؛ و این‌که هیچ چیزی (حتی رویدادهای ذهنی) بر رفتار فرد تأثیر علی ندارد مگر از طریق تأثیر گذاشتن بر حالت‌های محلی بدن فرد (محلی بودن علیت) اما با فودور موافق نیستیم که هر تفاوتی در تیپولوژی حالات ذهنی یا رفتار می‌بایست تفاوت مشابهی در تیپولوژی حالات عصبی داشته باشد؛ چراکه تیپولوژی در روان‌شناسی با تیپولوژی در عصب‌شناسی تفاوت دارد. اگر

^۱ ad hoc؛ این‌که چیزی را عجلتاً بیان کنیم؛ ولی مستقلاً ارزش دیگری نداشته باشد. از این‌رو، نظریه ذره T و H ارزش مستقلی ندارد و صرفاً برای اثبات تمیز نوعی حالت ذهنی من (اسکار) از حالت ذهنی همزاد من (اسکار ۲) بیان شده است.

تیپولوژی در روان شناسی با تیپولوژی در عصب شناسی تفاوت دارد، آن گاه نوع حالت های روان شناختی بر نوع حالت های عصب شناختی مترتب نمی شوند. در واقع، از وابستگی ضروری علیت روان شناختی به علیت عصبی و تداوم علیت در سطح عصب، نمی توان جهش کرد به ترتب محلی نوع روان شناختی بر نوع های عصبی. پس علیت محلی مستلزم ترتب محلی نیست (در نتیجه، پیش فرض فودور کاذب است). به همین ترتیب، از وابستگی ضروری علیت روان شناختی به علیت عصبی و تداوم علیت در سطح عصب، نمی توان جهش کرد به تفرد محلی نوع روان شناختی از طریق نوع های عصبی. بنابراین، علیت محلی، مستلزم تفرد محلی نیست (برج، ۱۹۸۹، ۳۲۰). به تعبیر برج، کسی ممکن است هم این اصل را بپذیرد که رویدادهای دور (علت های با واسطه)، می توانند تنها از طریق زنجیره ای از علت های میانی، معلول های محلی داشته باشند، و هم این اصل را که رفتار محلی سیستم، از طریق ساختار درونی اش متعین می شود و علت های محلی بر آن تأثیر می گذارند، بی آن که موافق باشد با این که نوع رویدادها و حالت ها ذهنی باید بر اساس علت ها و معلول های (نسبت های علی) محلی شان یا به نحو غیربافتاری متفرد شوند؛ بلکه موافق باشد با این که الگوی تفرد هنوز به واقعیت های بافتاری وابسته هستند. بنابراین، نوع حالت های روان شناختی، نباید به نحو غیربافتاری یا محلی متفرد باشند؛ یعنی آن ها نباید بر نوع حالت های عصب شناختی مترتب شوند. بنابراین «مطلق ترتب نیروهای علی بر ریزساختارهای محلی» را کنار می گذاریم (ون گولیک، ۱۹۸۹، ۱۵۴).

ایگن نیز «مطلق ترتب محلی نیروهای علی» را کنار می گذارد. وی مدعی است که معقول بودن علیت ذهنی مستلزم این نیست که حالت های ذهنی بر ریزساختار محلی مترتب می شوند؛ بلکه مستلزم این است که حالت های ذهنی به عنوان حالت های مغزی، تحقق پذیری فیزیکی دارند. به طور کل، ترتب نسبتی میان نوع ها است، درحالی که علیت نسبت میان مصداق های حالت یا رویداد است. برای این که علیت ذهنی ممکن باشد، می بایست سازوکاری وجود داشته باشد که حالت های ذهنی مصداقی را به نوع حالت های ذهنی دارای حالت های رفتاری مصداقی پیوند دهد. فودور هیچ دلیل قانع کننده ای برای این ایده به دست نداد که حالت های ذهنی متفرد شده از طریق محتوای وسیع (یعنی، حالت های ذهنی مترتب نشده بر ریزساختار محلی)، نمی توانند به عنوان حالت های مغزی، تحقق پذیری فیزیکی داشته باشند. بنابراین، حالت های ذهنی مترتب نشده (بر ریزساختار محلی) می توانند قانون علی را نمونه آوری کنند و در رده بندی علمی دخیل باشند (ایگن، ۱۹۹۱، ۱۹۰).

پس با الهام از برج و ایگن می توان گفت آنچه در پی می آیند، منسجم هستند (اعم از اینکه صادق باشند یا نه): (۱) ویژگی های عصب شناختی بر ریزساختار محلی مترتب می شوند؛ (۲) قوانین روان شناختی، توسط سازوکارهای عصب شناختی محقق می شوند؛ (۳) نه ویژگی هایی که توسط قوانین روان شناختی نشان داده شدند، بر ویژگی های عصب شناختی مترتب می شوند؛ نه نمونه آوری های ویژگی روان شناختی بر نمونه آوری های ویژگی عصب شناختی مترتب می شوند.

اگر فودور در پاسخ بگوید که تنها نیروهای علی ذهنی را بر ویژگی ها درونی مترتب می کند (نه مطلق نیروهای علی)، آنگاه او به دلیل خاصی نیاز دارد تا بین نیروهای علی ذهنی و سایر نیروهای علی (غیرذهنی) تمیز بنهد. در نهایت، اگر فودور هیچ استدلال خوبی برای آموزه ترتب نیروهای علی روان شناختی بر ریزساختار محلی ندارد، پس او هیچ دلیلی ندارد که بین محتوای وسیع (یا ویژگی های نسبت مند روان شناختی) و سایر ویژگی های نسبت مند با توجه دخیل بودن شان در رده بندی علمی، فرق بگذارد.

نتیجه‌گیری

در این مقاله نشان دادم که پاسخ‌های فودور به مثال نقض دوم استدلال علی کار نمی‌کند، زیرا پاسخ‌های فودور بر فرض متافیزیکی غیرموجه مطلق ترتب محلی نیروهای علی بر ریزساختار مبتنی است. بنابراین، فودور باید مطلق ترتب محلی نیروهای علی را کنار بگذارد. اگر مطلق نیروهای علی بر ویژگی‌ها درونی مترتب نشوند، نیروهای علی ذهنی نیز بر ویژگی‌ها درونی مترتب نمی‌شوند. با کنار گذاشتن ترتب محلی نیروهای علی، دیگر نمی‌توان بحث کرد که تفاوت در محتواهای وسیع، تفاوت در نیروهای علی نیست. اگر فودور بگوید که تنها نیروهای علی ذهنی را بر ویژگی‌ها درونی مترتب می‌کند، آنگاه او به دلیل خاصی نیاز دارد تا بین نیروهای علی ذهنی و سایر نیروهای علی تمیز بنهد که فاقد چنین دلیلی است. درنهایت، اگر فودور هیچ استدلال خوبی برای آموزه ترتب نیروهای علی روان‌شناختی بر ریزساختار محلی ندارد، پس او هیچ دلیلی ندارد که بین محتواهای وسیع و سایر ویژگی‌های نسبت‌مند با توجه دخیل بودن‌شان در رده‌بندی علمی، فرق بگذارد.

منابع

مهدوی، عباس. (۱۳۹۷). بررسی آزمون بین‌متنی فودر به نفع فردگرایی، پیشرفت‌های علوم شناختی، ۲۰(۱)، ۵۶-۷۳.
مهدوی، عباس. (۱۴۰۰-۱۴۰۱). بررسی استدلال هیومی فودور به نفع تفردگرایی، فلسفه علم، ۱۱(۲)، ۲۴۱-۲۶۲.

References

- Burge, T. (1979). Individualism and the Mental. *Midwest Studies in Philosophy*. 4 (1) 73-121.
- Burge, T. (1989). Individuation and Causation in Psychology. *Pacific Philosophical Quarterly*. 70 (4) 303-322. <https://doi.org/10.1111/j.1475-4975.1979.tb00374.x>.
- Egan, F. (1991). Must Psychology Be Individualistic? *The Philosophical Review*. 100 (2) 179-203. <https://doi.org/10.2307/2185299>.
- Fodor, J. (1987). *Psychosemantics: The Problem of Meaning in the Philosophy of Mind*. MIT Press.
- Fodor, J. (1991). A Modal Argument for Narrow Content. *Journal of Philosophy*. 88 (1) 5-26.
- Kallestrup, J. (2011). *Semantic Externalism (New Problems of Philosophy)*. Routledge.
- Kim, J. (1987). Concepts of Supervenience. *Philosophy and Phenomenological Research*. 37 (146) 153-176. <https://doi.org/10.2307/2107423>.
- Kim, J. (2010). *Philosophy of Mind*. Routledge.
- Mahdavi, A. (2018). Examination of Fodor's Across-Context Test in Favour of Individualism. *Advances in Cognitive Science*. 20 (1) 56-73. (in Persian)
- Mahdavi, A. (2021-2022). The examination of the Fodor's Human argument for individualism. *Philosophy of Science*. 11 (2) 241-262. (in Persian)
- Owens, Joseph. (1993). Content, Causation and Psychophysical Supervenience. *Philosophy of Science*. 60 (2) 242-261. <https://doi.org/10.1086/289731>.
- Putnam, H. (1975). The Meaning of 'Meaning' in *Language, Mind and Knowledge* (Minnesota Studies in the Philosophy of Science, Volumes VII, edited by G. Keith, University of Minnesota Press).
- Rudder Baker, L. (1994). Content and Context. *Philosophical Perspectives*. 8 (3) 17-32. <https://doi.org/10.2307/2214161>.
- Saidel, E. (1994). Content and Causal Powers. *Philosophy of Science*. 61 (4) 658-665. <https://doi.org/10.1086/289828>.
- Van Gulick, R. (1989). Metaphysical Arguments for Internalism and Why They Don't Work. in *Representation*, pp. 151-159 Edited by S. Silvers, Kluwer Academic Publishers.
- Wilson, R. (1992). Individualism, Causal Powers, and Explanation. *Philosophical Studies*. 68 (2) 103-139. <https://doi.org/10.1007/bf00354473>.